

Teatr
imienia Cypriana Norwida
w Jeleniej Górze

ARCHIWUM

TEATRU im. CYPRIANA NORWIDA
w JELENIEJ GÓRZE

Nr: 438

Molier

SKĄPIEC

SKĄPIEC (L'AVARE)

Przełożył i opracował Tadeusz Żeleński (Boy).

OBSADA:

HARPAGON, ojciec Kleanta, zalotnik Marianny — Tadeusz Wnuk
 KLEANT, syn Harpagona, zalotnik Marianny — Roman Szafranski
 ELIZA, córka Harpagona, zakochana w Walerym — Elżbieta Kosecka
 WALERY, syn Anzelma, zalotnik Elizy — Marek Kędzierski
 MARIANNA, córka Anzelma — Aleksandra Jankowska
 ANZELM — Bogusław Siwko
 FROZYNA, pośredniczka — Marta Łącka
 SIMON, faktor | — Jacek Deleżyński
 KOMISARZ POLICJI | — Andrzej Skiba
 STRZAŁKA, służący Kleanta — Andrzej Skiba
 JAKUB, kucharz i woźnica Harpagona — Wiesław Orłowski

(Spektakl grany jest z przerwą)

REŻYSERIA — ZYGMUNT BIELAWSKI
 SCENOGRAFIA — MARTA HUBKA
 WOJCIECH JANKOWIAK

MUZYKA — EWA STĘPIEN
 UKŁADY PANTOMICZNE — JERZY KOZŁOWSKI
 CHOREOGRAFIA — WALDEMAR KARST
 Asystent reżysera — Marek Kędzierski
 Inspicjent i sufler — Krystyna Kozak

PREMIERA — październik 1988

1622

Jan Poquelin Molière, urodzony w 1622 roku w Paryżu, w szacownej rodzinie mieszczańskiej, otrzymał staranne wykształcenie w kolegium jezuickim Clermont. Od 1658 roku działa jako aktor i dyrektor założonej przez siebie trupy teatralnej, korzystając z mecenatu Ludwika XIV. Tworząc repertuar dla swego zespołu napisał m. in.: „Pocieszne wykwińnię” (1659), „Szkolę żon” (1662), „Świętoszka” (1664), „Don Juana” (1665), „Mizantropa” (1666), „Lekarza mimo woli” (1666), „SKĄPCA” (1668), „Mieszczanina szlachciem” (1670), „Uczone białogłowy” (1673), „Chorego z urojeń” (1673).

„Skąpiec” stanowi niezwykle ciekawy materiał do badania twórczości Moliera. Jest najbardziej ponurą z jego komedii, nie rozświetloną promykami wdzięku i młodości, jest pod wieloma względami jedną z najśmielszych prób rozszerzenia ram gatunku; wykorzystania komicznej formy dla bezwzględnej obnażenia smutnej prawdy życia.

Osnowa fabularna „Skąpca” nie jest oryginalna; zaczerpnął ją Molier z komedii Plauta pt. „Garnek”. Bogacz, przygodny dusigrosz Plauta przeobraża się w wiekiście wcielenie skąpstwa — Harpagona. Czyni go Molier ojcem rodziny (rozwijając szkic pierwowzoru), ukazując ponury obraz domu, w którym bożyszczem jest pieniądz. Wreszcie wydaje swego skąpca na pastwę uczucia, które wyjątkowo niezgodne jest ze skąpstwem — czyni go „zakochanym”.

Molierowskie „zakochanie Skąpca” jest nacechowane głęboko ironicznym i pesymistycznym znaczeniem. Ale Molier nie chce nas zasmucać i łagodzi gorzką wiedzę życia. „Nie smućcie się, bajeczka kończy się dobrze”.

Dyrektor i kierownik Artystyczny — Jerzy Zoń
Zastępca Dyrektora — Mirosław Sienkiewicz
Kierownik Literacki — Bogdan Rudnicki



Molier